

Femte söndagen i Påsktiden

KORSMÄSSA OM VÅREN

Att växa i sanning och tro – Den utlovade Hjälparens söndag
Jes. 12:1-6; 1 Joh. 4:10-16; Joh. 16:5-15; Ps. 98: 1b, 2a, 3-4

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Kristus är uppstånden!

Idag den 3 maj firar vi, enligt äldre tradition, Korsmässa om våren. Det gör vi till minne av då Sankta Helena, Konstantin den stores mor, under en resa till det heliga landet på 300-talet och efter en uppenbarelse återfann Det Sanna Korset.

Det är samtidigt Femte söndagen i påsktiden, med temat 'att växa i sanning och tro'. Det är alltså fortfarande påsktid och vi fröjdas åt Jesu Kristi seger över döden. Det som möter oss i psaltarpsalmerna idag är en nästan svårgripbar och överdådlig glädje och lovprisning till Herren. Men sådan är påsken. "Höj jubel till HERREN, alla länder! Brist ut i glädjeron och lovsjung!"¹

Systrar och bröder i Kristus. Innan vi kommer in på dagens tema, att växa i sanning och tro, och visar på den omedelbara kopplingen till Korset, vill jag aktualisera en fråga som alltid är bra att ha med och ställa i olika sammanhang:

Vad är mest rättfärdigt; att tala om det som inte är sanning för att locka människor till sig, eller att tala om sanningen men riskera att skrämja bort människor? Frågan kan också formuleras såhär: Skall jag vara sann eller till lags?

I samband med denna fråga vill jag resa en varning, en varning för alla de olika metoder, skolor, filosofier, strömningar och sammanhang som alla säger sig peka mot personlig växt, utveckling, att finna sig själv och all världens lycka.

För när det handlar om att växa som människa; att växa i själ, hjärta och tro, är det där vi måste börja: i Sanningen. Och kom då ihåg att sanningen inte är relativ; sanningen är ingen konstruktion; sanningen är inte någon idé i största allmänhet och sanningen är, framför allt, inget vi själva skapar. För Sanningen är person: Jesus Kristus.

¹ Ps. 98:4

När vi nu i påsktid, genom apostlarna och den heliga Skrift, har bevittnat Jesu uppståndelse; hans seger över döden, finns de i vår omgivning som ställer frågan om vi verkligen skall ta det för sant. Är det verkligen så att Jesus, så som vi gemensamt bekänner, uppstod ifrån det döda?

Den helige aposteln Paulus, skriver till församlingen i Korint, att ”om Kristus inte har uppstått, då är vår predikan meningslös och er tro meningslös.”² Men om han, som det vittnas om, besegrade döden och uppstod, då betyder det allt. Och Han gjorde det för att också vi skall ha evigt liv genom Honom och så nå likhet med Gud. Detta är ett yttersta tecken på den kärlek med vilken Gud vill oss.

Vi hörde i dagens epistel hur denna kärlek inte är av oss. ”Kärleken består inte i att vi har älskat Gud utan i att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.”³ Vi kan alltså inte berömma oss för att vara kärlekens upphov. Lika lite som vi är sanningens upphov.

Så, om detta är sant så betyder det allt. Och om detta är sant så behöver vi inte hitta på egna teorier eller föreställningsvärldar för hur vi växer i sanning och tro. Eftersom detta är sant så behöver vi inte omtolka eller popularisera. För detta är, i sig, stoff nog att kontempera över under en människas hela jordetid. Frågan är om vi någonsin, här, kommer att nå full insikt i Sanningen. Och det är väl det som skrämmer oss – insikten att vi kanske aldrig kommer att förstå. Inte i detta livet. Kanske är det därför vi hittar på egna och mer lättbegripliga saker att hålla fast vid; saker som drar till sig människor, teorier som inte skrämmer, lösningar som inte har något med Sanningen att göra. Nej, lika lite som vi är upphov till sanningen, får eller kan vi förändra den. Vi kan bara förhålla oss till den; verka för eller emot.

Vänner! Att behöva ägna hela livet åt att grunna över dessa stora ting är inte enkelt. Det kräver uthållighet och det kräver tålamod.

De två senaste söndagarna har lärjungarna, som ni kommer ihåg, varit oförstående. De har ställt frågor. De har vändats och velat förstå. Men de har inte förstått. För de har, med sina frågor, rört sig med fel kategorier; varit i fel sinness tillstånd. De har inte begripit. Men de vill veta. Och de vill veta allt! Helst nu med en gång.

Så i dagens evangelietext säger Jesus till dem att det finns mycket att säga, men att de inte kan bära det nu. Man kan riktigt känna den frustration de måste känna i den stunden. Kanske kan det liknas vid att du söker efter något på Google. Men i stället för en sida med sökträffar så kommer det upp en sida där det står: Tålamod! Du kan inte bära mer nu. Jämförelsen haltar på flera punkter, men det är säkert möjligt att relatera till den frustration som infinner sig då man vill ha svar här och nu: Tyvärr, du kan inte ta emot mer nu. Du får ge dig till tåls.

”Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu.”⁴

Det finns en rad väl beprövade metoder i den Kristna traditionen för att mogna och växa. Den första och viktigaste är att lyssna i bönen; samtalet med Gud. En annan är att leva i och med Kyrkan och i henne få del av de heliga sakramenten och undervisning. Ett tredje är att, genom eget läsande, lyssna till dem som gått före. Att lyssna mer uppmärksamt på vad Kyrkans heliga apostlar, lärare och bekännare har sagt. Det har hjälpt människor i snart två tusen år, att komma in

² 1 Kor. 15:14

³ 1 Joh. 4:10

⁴ Joh. 16:12

på rätt väg. En av de första biskoparna i Rom, Clemens, skrev år 96 ett brev till de troende i Korint. I en passage i hans brev läser vi:

”Detta är vägen, mina kära, där vi finner frälsningen: Jesus Kristus, våra offers överstepräst, beskyddaren och hjälparen i vår svaghet. Genom honom skådar vi upp mot himlens höjder. Genom honom ser vi Guds rena och höga ansikte avspeglas. Genom honom öppnades vårt hjärtas ögon. Genom honom växer vårt oförståndiga och förmörkade sinne upp till hans underbara ljus. Genom honom ville Herren låta oss smaka den odödliga kunskapen.”⁵

Så kommer vi då slutligen till Korset, det som för oss Kristna är ett livets tecken. Det är inte ett smycke i största allmänhet, utan ett tecken på och en påminnelse om att vi har tagit upp och bär Kristi Kors i våra liv; att vi var dag vill och försöker vandra samma väg som Jesus Kristus.

Men för att kunna ta upp Korset, måste det först hittas. När vi ser och begrundar Korset, inte för dess skönhet utan för vad det representerar; för vad som hände på Korset dagarna före påsk; för hur vår Frälsare led och utgav sig själv för oss. När vi sitter framför korset och förnimmer kraften i hur det gick från att vara ett tortyrens och dödens instrument till ett livgivande tecken, då kan vi säga att vi har hittat det. När vårt eget hjärta uppfylls av förkrosselse över den egna bortvändheten, då kan vi läka och växa i tro och sanning.

Det handlar om att hitta korset för egen del. Inte att uppfinna något eget kors, utan upptäcka det sanna korset; det frälsande och livgivande.

Var hälsat, O livgivande Kors!
Var hälsat, du paradisetts port;
Du frihetens och Sanningens tecken.

⁵ Ur ”Clemens brev till korinthierna” i *De apostoliska fäderna*.